

Cutezători

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

12

JOI, 21
MARTIE 1968,
ANUL II

Azi, în prag de vacanță — anotimp al drumețiilor — revista vă invită și ea în câteva călătorii! Vom poposi în pag. a 3-a printre pieile roșii, apoi în pag. 6—7 la Brașov într-o retrospectivă a «Cerbului de aur». Pe urmă în pag. 8—9 vom naviga cu un căpitan de cursă lungă, și după câteva trasee turistice prin țară (pag. 10—11) ne vom odihni dezlegînd jocurile «Sfinxului».

Garanții sigure pentru apărarea păcii

Recent, la Geneva, în cadrul Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, țara noastră a făcut propuneri de îmbunătățire a proiectului de tratat privind neproliferarea armelor nucleare. Sînt propuneri realiste, izvorite din dorința nestrămutată a poporului și a guvernului român de a contribui în mod activ la întărirea păcii și la rezolvarea problemei dezarmării. Astfel, pentru ca un tratat de neproliferare a armelor atomice să fie echitabil atît pentru statele care posedă arma nucleară, cît și pentru cele ce nu au aceste arme, este necesar ca statele nucleare să-și asume obligații sigure care să ducă în cel mai scurt timp la înfăptuirea dezarmării, iar pînă la realizarea acestora să prezinte garanții statelor nenucleare că ele nu vor constitui obiectul unui atac cu arma nucleară, și nici al vreunei amenințări cu un asemenea atac.

Spiritul constructiv în care sînt făcute propunerile române reflectă modul lucid și principial al politicii externe a statului nostru avînd drept scop rezolvarea celor mai importante și mai acute imperative ale zilelor noastre: pace, securitate, progres.

ȘTIATI CĂ:

sumele cheltuite pentru
un bombardier greu
un submarin atomic
o rachetă Polaris
înarmare, în lumea întreagă,
timp de 15 zile

echivalează costul
a 50 000 de tractoare
a 50 de spitale moderne
amenajării a 4 universități
a 600 000 de locuințe pentru
3 000 000 de persoane

(După revista «Perspectives»)

Din mijlocul mun-
ților — un suris pri-
măverii și vacanței!

Foto. Gh. VINTILĂ

Interiorul sălii turbinelor de la hidrocentrala de pe Argeș. Omul pare neînsemnat, aici totul îl depășește ca mărime și ca putere, dar numai în aparență. De fapt, e înconjurat de propria-i inteligență, materializată în acești uriași blinzi și harnici — mașinile.

Farfurii zburătoare?! Nu. Această stelară imagine poate fi întîlnită zilnic pe pămînt, la laminorul de 650 mm al Combinatului Siderurgic Hunedoara; sînt ferăstrialele de tăiat la cald!

Ce e nou la Groote Shuur?

Aflăm că pacientul cel mai vestit din istoria medicinei, dr. Philip Blaiberg, omul cu inima grefată se află în mijlocul familiei, unde i s-a pregătit mîncarea preferată — pui cu soia. Iată-l — în fotografie — într-o ipostază matinală. Înainte de operație, nu putea nici să mănînce sau să se radă. Acum, prezintă imaginea unui bărbat bine dispus și încrezător în viitor. Recent, celebrul chirurg, dr. Christian Barnard, cel care l-a operat pe Blaiberg, a declarat în presă, printre altele, că el păstrează vechea inimă a acestuia. Mai mult, i-a și arătat-o. Iată cum descrie celebrul chirurg scena: «Bolnavul a rămas nemîșcat cîteva secunde, apoi a întins mîna să ia vasul. Nici el, nici eu nu puteam să pronunțăm vreun cuvînt (...) Îmi dădeam seama cît de straniu este acest moment, pentru prima oară un om putea să-și privească inima (...) „Asta este — zise doctorul Blaiberg, te-

ribila inimă care mi-a făcut atîtea neazuri ».

Alte două spicuiuri din articolul doctorului Barnard:

«Cineva m-a întrebant într-o zi: „N-ar fi fost mai bine să fi rămas celibatar, să nu fi fost legat de cineva, pentru a fi liber să faci ce vrei, în special într-o profesie ca a dumitale?»

Nu, i-am răspuns. Familia este un sprijin, este prelungirea eu-lui meu. Iar copiii sînt cel mai frumos cadou pe care viața poate să-l dea omului.» (Dr. Barnard are un băiat care se pregătește să aleagă meseria de medic veterinar pentru că adoră animalele — n.r.).

«În timp ce scriu aceste rînduri, am deja o mulțime de invitații de la asociații medicale din lumea întreagă. Evident, voi fi obligat să le refuz. Nu pot să călătoresc tot timpul și nici să părăsesc Groote Shuur. Trebuie să-mi continui lucrările. Aștept la Groote Shuur doi bolnavi pentru o transplantare de rinichi. Mai este și un portughez pe nume Horacio Mesquita, venit de la Lourenco Marques, care nu este însă în pericol imediat, așa încît îl voi opera la întoarcerea mea din S.U.A. Va trebui să-i schimb trei valvule ale inimii.»

Și acum, cînd minunea chirurgicală de la Groote Shuur s-a desăvîrșit, să așteptăm încrezători ziua cînd inimile tuturor celor suferinzi vor putea fi schimbate cu altele noi și dornice de lucru, obținute însă pe cale sintetică. Chimistii, biologii, inginerii au cuvîntul alături de chirurși!

Sandu ALEXANDRU

Urmasii Vulturului Alb

Mai mulți cititori, printre care Corduneanu Petru din Iași, Horvath Francisc din Tg. Mureș și Duțescu Ion din Galați ne cer amănunte din istoria pieilor roșii și despre starea lor actuală. Răspunde colaboratorul nostru FRANCISC PACURARIU.

În anul 1606 o corabie încărcată cu englezi ancora pe țărmul Americii, în golful Chesapeake din Virginia. Erau primii coloni englezi sosiți cu gândul de a se stabili pe aceste meleaguri. Ei găseseră pământuri extrem de fertile, cu riuri bogate în pești și păduri dese, în care abundau pomii fructiferi. Fiind prea puțini pentru a-i înfrunța pe localnici — pieile roșii, cum îi numesc noii veniți — englezii se arată la început pașnici și prietenoși. Înselate de această atitudine binevoitoare, pieile roșii îi primesc cu ospitalitate, le dau în stăpânire pământuri întinse, îi ajută să-și construiască așezări. Frumoasa Pocahontas, fiica unui șef de trib se căsătorește chiar cu una din căpeteniile englezilor, John Rolfe. Între timp însă, noi și noi corăbii englezești sosesc la țărmul Americii. Nici cincisprezece ani n-au trecut de la sosirea primilor coloni, și englezii acum numeroși, pornesc împotriva indigenilor o luptă de exterminare, hotărâți să le răpească pământurile strămoșești. Timp de aproape trei secole, războiul de înrobire a băștinașilor va continua cu violență, întrerupt doar de scurte pauze. Pieile roșii — Vulturul Alb, Șoimul Ager, Lupul Îndrăzneț și alții cu nume la fel de pitorești au dus o luptă neînfrăcată pentru apărarea pământurilor natale, deși nu puteau opune armelor de foc ale europenilor decât baltașul de piatră — faimosul tomahawk — și arcul cu săgeți. Triburile indiene erau rind pe rind înfrinte, decimate, silite să se supună, să accepte stabilirea lor în regiuni inospitaliere, în așa-numitele «rezervații».

Mama și fiica se pregătesc să participe la una din sărbătorile tradiționale ale pieilor-roșii.

În 1876, indienii siuși se răscoală sub conducerea viteazului Sitting Bull. Cavaleria americană trimisă împotriva lor este atacată la Little Big Horn și complet nimicită. Un an mai târziu, indienii Nez Percé, conduși de José, șeful lor, au pornit din rezervație spre nord. Tribul nu mai număra decât 100 de războinici și 350 de femei și copii. Luptătorii care aveau de ocrotit copiii și femeile, au înfruntat trei armate americane, în zeci de lupte! Bătălia nu s-a terminat decât atunci când din grupul războinicilor n-au rămas decât 10 indieni!

Nici pieile roșii care au acceptat viața grea din rezervații n-au avut o soartă mai bună. Ele au

Pentru obiectivele fotografice ale turistilor, ceva din vechea strălucire a pieilor roșii reinvie...

fost decimate printr-o asuprire nemiloasă. Abia în timpul președinției lui Franklin Delano Roosevelt acest proces de nimicire a fost îngrădit prin unele legi aduse în favoarea lor. De atunci numărul lor a crescut cu încetul, ajungând de la 70 000—80 000 la 400 000.

Pieile roșii, băștinașii din S.U.A., continuă să ducă și astăzi o viață grea, în cele 181 de rezervații în care au fost înghesuiți, reușind să obțină doar puține roade de pe pământurile aride pe care trăiesc, apăsați de legi care-i vitregesc. Casele lor sînt alcătuite din crengi împletite și lipite cu lut sau cabane primitive de lemn în formă de emisferă, al căror mobilier se reduce la strictul necesar. Școlile se află la mari depărtări de aceste mici așezări și cea mai mare parte a copiilor rămân fără știință de carte.

Cu toate acestea, în mijlocul suferințelor și sărăciei, pieile roșii dau dovadă de un nestrămutat atașament față de tradițiile lor, de limba strămoșească și de obiceiuri. Din miinile dibace ale femeilor, ies covoare de o uimitoare frumusețe, țesute pe războaie primitive, iar bărbații sînt meșteri neîntrecuți în olărit și în dăltuirea lemnului și osului.

În zilele de sărbătoare, călătorul care a poposit într-un sat indian are prilejul să constate cât de vii au rămas obiceiurile străvechi ale pieilor roșii. Printre cele mai impresionante este Dansul Soarelui aflat la mare cinste mai ales printre indienii șeieni, siuși și navahoși din rezervațiile din Dakota de sud, Oklahoma și Arizona. La indienii pueblo de la frontiera cu Mexicul (Statele New Mexico, Arizona, Texas) este impresionantă demonstrația a zburătorilor, dans acrobatic de mare măiestrie, iar indienii dakota, ca și irochezii învecinați cu ei (rezervațiile din Montana și Minnesota) practică mai ales dansurile imitative, mimînd vînătoarea, mai ales cea de bizoni, de mult dispărută. Plasticitatea dansurilor este subliniată de costumele cusute cu mărgelile multicolore, dispuse în ornamentații geometrice și de filfierea mîndră a marilor coifuri de pene. La șefii tribului, aceste podoabe se prelungesc pînă pe spate.

...Urmașii lui Sitting Bull, José, ai Vulturului Alb și al Lupului îndrăzneț, personaje luminoase în dramatica istorie a pieilor roșii continuă să fie încrezători în forța lor creatoare, în dreptatea cauzei lor.

Food (hrană) — cuvînt înscris pe zăpadă de indienii dintr-o «rezervație» izolată — exprimă o chemare disperată de ajutor.

- ÎN CLASA A VII-a E UN „CAZ“!
- TOȚI PENTRU UNUL... DAR ACESTA UNDE-I?
- CITITORII AU CUVÎNTUL!

Este detașamentul vostru un colectiv?

La întrebarea colaboratorului nostru **VINTILĂ ORNARU** răspunând pionieri din clasa a VII-a, Școala generală nr. 16, Timișoara:

MILEA CRISTINA: Sintem 30. Cred că nu spun un neadevăr dacă susțin că în detașamentul nostru zicala «Toți pentru unul, unul pentru toți» se simte ca la ea acasă. Și ca să ne convingă de spusele sale, Cristina s-a lansat repede pe pista ispititoare a unor istorioare cotidiene, pline de farmec, capabile să ne facă să înțelegem că zicala ei are ochi, urechi, mâini și picioare, adică-i o ființă vie care trăiește din plin în mijlocul detașamentului. Și la istorioarele ei s-au mai adăugat și altele, dar toate — și asta mi se pare interesant de

reținut — vorbind de bucuriile pe care le încerci în lupta pentru cucerirea unei redute, fie că această redută se cheamă dobândirea de noi cunoștințe într-ale literaturii, matematicii, istoriei, fie referindu-se la construcția unui aeromodel, la un spectacol de teatru, ori la simpla dezlegare a unui rebus. Fiecare își are preocupările lui, pasiunile lui, talentele lui, dar, aici e esențialul, toate aceste preocupări și pasiuni sînt înțelese, mărturisite și respectate.

Cum bucuriile însă se cunosc, o să vorbim mai pe larg de o... tristețe colectivă a detașamentului. Numele acestei tristeți: **Secoșan Marian**.

Farcaș Iosif, Andrean Luminița, Szerenczi Dezideriu, Duică Liviu, Nicolicioiu Sanda etc. etc. (citiți: întregul detașament) mi-au prezentat portretul acestei... tristeți co-

lective. Spicuiesc la întâmplare: «Secoșan Marian a dezertat dintre noi!» «În Secoșan s-a cuibărit Ienea, încăpăținarea!» «Marian chiulește, fumează». «Secoșan a alunecat pe o pantă greșită...» «S-a înhăitat cu răii!»

În toate aceste caracterizări nu se vedea reavoința sau, ca să zicem așa, «plăcerea» pe care o au unii de a-și pîrî colegii «la tovarășul diriginte», ci cu totul și cu totul altceva: «Ce mai putem face pentru Secoșan Marian, ce mai putem face ca pe această tristă «redută» să filfie steagul unei victorii, fie la început cît de modestă?!»

TENDER DEZIDERIU: Îmi pare rău, dar cred că nu se mai poate face nimic cu Marian.

FARCAȘ IOSIF: Nu sînt de acord. Am stat în nenumărate

rînduri de vorbă cu Marian, l-am vizitat și acasă. Am fost respins cu vorbe urite. Am fost jignit. Totuși nu-mi vine să mă dau bătut. Voi mai încerca să fac ceva pentru el.

Au fost suficiente aceste două opinii contrare ca discuțiile să se anime.

DUICĂ LIVIU: Mai trebuie ajutat. Mai avem șanse. Azi m-am întîlnit cu Marian în fața școlii. Am vrut să-l car pe sus, aici, în clasă... Dar e mai voinic decît mine. Înduișat de faptul că încă îi mai dă tîrcoale școlii, i-am vorbit totuși... l-am tras și eu cu: «Măi, băiete, ce-ai să te faci? Nu te gîndești la viitorul tău?!» Și cu: «N-ai inimă? Nu te interesează că pe noi, colegii tăi, ne doare cînd auzim că tu...» A fugit rușinat. Și în

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

După ce îl legă bine de mâini și de picioare pe cel care zăcea la pămînt fără suflare, Ciupitul îl aruncă ca un sac pe umăr și o porni spre un mic bordei îngropat în pămînt și acoperit de stof. Un lacăt greu și ruginit atîrna la ușa de scînduri. Ținîndu-l cînd cu o mînă, cînd cu cealaltă, pe omul care atîrna în spatele lui, Ciupitul se scotoci prin buzunare, înjurînd îngrozitor, și în sfîrșit găsi cheia. Descuie lacătul și-apoi aplecîndu-se brusc îl aruncă pur și simplu pe așa-zisul Prinț în ușa de scînduri, care se deschise și se izbi de perete cu un zgomot asurzitor.

Băieții îl văzură pe «Prinț» zburînd și dispărînd în bezna din bordei. După ce puse lacătul la loc, omul cu fața ciupită ridică pușca de jos și se răsti la cei doi băieți.

— Și-acum e rîndul vostru... Hai, marș înainte!

Abia acum Scațiu și Babușcă observară că Chiorul nu mai era lîngă ei. Dispăruse în colibă. Omul cu fața ciupită îi îmbrînci într-acolo. Pătrunzînd în colibă, Scațiu și Babușcă se treziră mai întîi într-o tindă. În afară de o pirostrie și de un ceaun afumat, care zăceau în cenușă, într-o coastă, ca o corabie eșuată la mal, nu se mai afla nimic. În încăperea alăturată, Chiorul urcat pe o masă de scînduri grosolane, așezată pe patru pari groși bătuți în pămînt, ascuțea o nuielușă de salcie. Îmbrînciți din urmă, Scațiu și Babușcă se treziră în fața lui.

— Să spuneți, mormăi Chiorul, cum l-ați aranjat pe Fredy și ce-ați cîștigat la afacerea asta?

● OSTROVUL LUPILOR ●

100

O ASTRĂ

rușinarea asta eu văd un semn bun.

30 de glasuri (chiar și al lui Tender Dezideriu): «Sfîntul» are dreptate... (Duică Liviu s-a distins de mai multe ori în descoperirea adreselor unor spărgători de... geamuri și de atunci i se spune Sfîntul).

ANDREAN LUMINIȚA (una din poetele clasei): **Propun să-i scriem lui Marian o scrisoare. Și părinților, și bunicilor lui, de asemenea, pentru că ei, în primul rînd, trebuie să ne ajute. Trebuie să-i convingem de necesitatea întoarcerii lui Marian în școală. Dacă n-am încerca să o facem, regretul o să ne urmărească multă vreme. Trebuie să-l facem să înțeleagă pe Marian că pe noi ne doare din pricina lui și că el nu are nici un drept să ne provoace o asemenea durere.**

Mariane, tu auzi?!

P.S. Ce părere aveți, dragi cititori? E detașamentul clasei a VII-a C a Școlii generale nr. 16 din Timișoara un ade-vărat **COLECTIV**? Dar lui Secoșan, ce aveți să-i transmiteți? Așteptăm scrisorile voastre!

Glumim, rîdem, ne facem mici farse prietenești. Se întîmplă însă ca unul să rămînă singur, abătut, fără chef de joacă. Cine va rosti «Prietene, la ce te gîndești?»

• OSTROVUL LUPILOR •

101

Scatiul simți că i se urcă sîngele în cap.

— Ascultă, nene... spuse el, cu un glas care tremura ușor, de minie... Nu știu ce ne tot dați zor cu «profesorul» ăsta... Eu sînt barcagiu în port, la Pradina... Mă cunoaște toată Dunărea... Pe mine și pe Babușcă... Nu-i așa, Babușcă?

Babușcă scoase brusc capul dintre umeri și spuse parcă trezit pe neașteptate din somn.

— Mai e vorbă...

— «Profesorul» m-a tocmit să-l duc la «Ostrovul Lupilor»... și l-am dus... Asta-i tot... continuă Scatiul... Ba nu, mai era s-o și pășim, un vînător și un bărbos ne-au alergat toată balta...

— Minți, urlă Chiorul, ascuțind nuielușa de salcie și înfigînd cuțitul în masă, Fredy și-a dat sfîrșitul în brațele mele... Știi care au fost singurele lui cuvinte?

Scatiul și Babușcă ridică din umeri.

— Băieții... Pradina... știu tot... răzbună-mă... continuă Chiorul, fulgerîndu-i cu privirea... Mai cîntă și-acum, Scatiule, dacă poți!

— Ce alîtea vorbe, șefule, strigă Ciupitul, ridicînd pușca și manevrînd închizătoarul. Le tragem cîte un glonț și gata... Am pierdut și-așa destulă vreme cu ei...

— Ia-l! tună Chiorul sărînd de pe masă. Du-i în pădurice și termină cu el!

Scatiul și Babușcă înțeleseseră că viața lor atîrnă acum de un fir de păr.

— Ți-am spus, măi, Babușcă? strigă deodată Scatiul întorcîndu-se spre Babușcă, privindu-l drept în ochi... Ți-am spus să luăm ceasurile și s-o ștergem? Ți-am spus, măi?

Babușcă îl privi o clipă mirat, și-apoi, ochii lui verzi scînteiară. Înțelesese.

— Eu n-am vrut? se apără el cu îndîrjire... Tu, cu barca și cu spitalul tău, ai încurcat treaba...

Cei doi răufăcători încremeniră, ascultînd cu urechile ciulite.

— Ia stați... spuse într-un tîrziu Chiorul. Ce tot vă certați acolo? Despre ce ceasuri e vorba?

• OSTROVUL LUPILOR •

102

Scatiul îi făcu un semn lui Babușcă cu cotul să tacă.

— Ba am să spun! strigă acesta cu o voce pițigăiată, apropiindu-se de Chiorul... Dacă îți dăm ceasurile, ne dai drumul, nene?

— Ceasurile de aur? băgă Chiorul, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea... Știi unde sînt ceasurile?

— Da, minți Babușcă.

— Și unde sînt? întrebă aproape în șoaptă Chiorul. La «Ostrovul Lupilor»?

— Da... continuă Babușcă... Vînătorul și Bărbosul le-au îngropat acolo... erau într-o valiză galbenă...

— Ți-am spus eu? strigă triumfător Chiorul, întorcîndu-se spre omul cu fața ciupită, în timp ce sudoarea i se scurgea pe obraji. Ți-am spus eu că le-au îngropat acolo?

Ciupitul clătină neîncrezător din cap.

— Și dacă gușterii ăștia ne mint?

Chiorul smulse cuțitul înfipt în masă și îl viră într-o teacă de piele, atîrnată de curea, pradă unei nemaipomenite agitații.

— O sută de ceasuri de aur... O sută... Fugi! Fugi și caută hîrlețul... la și visele... plecăm. Plecăm la «Ostrovul Lupilor!» Ce-ai rămas așa? Aleargă! Ce stai?!

Ciupitul rezimă pușca de perete și dispăru repede din încăpere ca o umbră. Deodată Chiorul se opri și privi lung spre cei doi băieți. Acum Scatiul și Babușcă înțeleseseră de ce bărbatul din fața lor era poreclit «Chiorul». Din cînd în cînd, un ochi îi aluneca într-o parte și citeva clipe se uita cruciș.

— Ar fi bine... spuse liniștit acesta, ștergîndu-și fruntea cu dosul palmei, ca ceasurile să fie într-adevăr la «Ostrovul Lupilor». Altfel am să vă jupoi de vii... S-a înțeles?

Scatiul și Babușcă îi înfruntă privirea în tăcere.

În clipa aceea, Ciupitul apără în pragul ușii, cu două vise grele pe umăr și o cazma în mînă.

— Sînt gata, șefule... spuse el, ia pușca și să mergem!

(VA URMA)

"Cutezătozii,"

Ceea ce n-ați văzut la televizor

"CERBUL DE AUR"

ȘI

VEDETELE MUZICII USOARE

Într-o dimineață, **SOFIA MAFALDA** a ieșit foarte grăbită din hotelul «Carpați». Împrumutase de undeva un echipament turistic complet (de la bocanci până la căciulă) și a refuzat orice interviu care ar fi imobilizat-o în holul hotelului.

— Nu vedeți că a nins? Vreau să ating zăpada cu mîna! Oare e adevărată?

Portugheza vedea, pentru prima dată în viața ei, zăpadă.

*

Cînd și-a făcut valiza, înainte de plecarea din Brașov, **HUGUES AUFRAY** a împachetat cu mare grijă... un nai.

— Dacă ați ști... L-am ascultat în copilărie pe Fănică Luca la expoziția mondială de la Paris. Fermecase lumea cu naiul său. Am căutat de atunci să pun mîna pe un astfel de instrument și acum că l-am găsit, să-l pierd? Imposibil! Mai ales că s-ar putea să și cînt cu el într-un recital...

*

JACQUES HUSTIN putea fi întîlnit zilnic în redacția gazetei Festivalului — «Cerbul de aur». Uneori dădea recitaluri improvizate, dar cel mai adesea se oferea ca binevoitor colaborator.

*

În timpul șederii sale la Brașov, compozitorul sovietic **LEONID AFANASIEV** n-a abandonat creația. Deși a fost membru în juriu, s-a plimbat prin împrejurimile pitorești ale orașului, a găsit timp să scrie și o piesă muzicală.

— De muzică ușoară, firește. M-au inspirat Brașovul și atmosfera lui plină de muzică.

Un adevărat **Premiu al simpatiei** a primit aplaudatul cîntăreț scoțian **Roddy McNeill**. Copiii au adăugat mențiunii de popularitate care i-a fost acordată o ploaie de scrisori și desene.

«Pentru prima dată Braşovul leagă în arborii săi cîntecul Europei!» Aşa începe un poem dedicat sărbătorii de şase zile a muzicii uşoare, desfăşurat în oraşul de la poalele Tîmpei.

Timp de o săptămînă, seriile în sala teatrului Dramatic din Braşov au fost iluminate nu numai de incandescenţa reflectoarelor, ci şi de strălucirea artiştilor ce s-au perindat pe scenă. Tineri candidaţi la glorie, ca şi vedete cu celebritatea recunoscută, şi-au dat mîna ca să facă din Festival o paradă a cîntecului. Şi au reuşit. Într-o confruntare artistică de înalt nivel, talentul şi măiestria au demonstrat vitalitatea şi varietatea cîntecului, punind celor chemaţi să decidă care sînt cei mai buni dintre cei buni, probleme dificile. După ultimul concurent care a părăsit scena în aplauzele publicului, juriul a deliberat şi a decis: Jacques Hustin (Belgia) premiul «Cerbul de aur», Josef Laufer (Cehoslovacia) «Cerbul de argint», Kalinka (Belgia) — «Cerbul de bronz»; Ursula Szpinkska (Polonia), Marion Rung (Finlanda), Margareta Pîslaru (România) — menţiune. Municipiul oraşului Braşov a acordat o menţiune specială interpretei Iordanka Hristova (Bulgaria); Comitetul de organizare al Festivalului a acordat o menţiune de popularitate lui Roddy Mc Neill (Scoţia). După declaraţiile unanime ale membrilor juriului internaţional, ale concurenţilor din 20 de ţări, după părerea personalităţilor care au apărut în programele galelor, primul Festival internaţional de muzică uşoară «Braşov—România» a intrat «cu brio» în arena manifestărilor artistice de prestigiu din Europa. Sperăm ca la a doua ediţie a Festivalului, tinerii noştri cîntăreţi de muzică uşoară să-şi înfrîngă mai bine emoţiile, devenind mai stăpîni pe talentul lor, îmbinînd mai bine cultura cu sensibilitatea.

Pînă atunci, ca epilog la acest martie muzical la Braşov, încheiem cu cuvintele lui Jean Choquet realizator de emisiuni la Radioteleviziunea franceză:

«Mulţumesc ROMÂNIA, Frumoasă, serioasă, luminată de suris;

Viaţă îndelungată cîntecului pornit din inima Braşovului!»

ALBUM DE IMPRESII

«Zînele... s-au născut în inima Carpaţilor»

URSULA SZPINSKA (Polonia): «Braşovul are farmecul vacanţelor poetice pe care nu le poţi uita multă vreme».

MARION RUNG (Finlanda): «E minunat să fii tînăr, să cînti, să legi atîtea prietenii în limba universală a cîntecului».

JOSEF LAUFER (Cehoslovacia): «Braşovul are locuitorii pe care şi-i merită: entuziaşti, inteligenţi, simpatici. Vă mulţumesc, dragi prieteni».

GABY NOVAC (Iugoslavia): «Poate că şi mai important, într-un Festival de asemenea ţinută, este nu trofeul în sine, ci experienţa pe care o dobîndeşti urmărind atîţia artiştii».

GUY MARDEL (Franţa): «Festivalul ar merita o şansonetă în care poezia să se contopească cu entuziasmul. Cine ştie dacă n-am să o scriu într-o zi?»

JACQUES HUSTIN (Belgia): «Românii sînt formidabili. Sper că am să mă întorc printre ei, cît de curînd posibil. Bravo, Braşov!»

PATRICIA CAHILL (Irlanda): «Dacă este adevărat că poveştile cu zîne fermecate nu sînt amăgiri, atunci cu sigu-

Hugues Aufray (Franţa)

Marion Rung (Finlanda)

Gică Petrescu

«CUTEZĂTORII» ÎNTREABĂ, VEDETELE RĂSPUND!

Pentru dumneavoastră, stimaţi cititori, la Braşov s-a deplasat trimisul nostru special **A. SANDU**. În numele dumneavoastră, a stat de vorbă cu artişti consacraţi şi cu tineri interpreţi, încercînd să afle de la ei răspunsuri la întrebări care vă preocupă.

— **JEAN-CLAUDE PASCAL**, l-am întrebat pe cunoscutul şansonetist francez, ce e de făcut cînd ai 15—16 ani şi-ţi place muzica uşoară?

— O, toată lumea trece o dată în viaţă pe la punctul... turistic «15 ani»! Atunci, muzica ţi se pare o incîntare, ţîşneşte spontan din tine, fără ca să o poţi opri. Muzica vine, ca un fel de tovarăş de drum, şi cînd eşti vesel şi cînd eşti trist, te însoţeşte în toate împrejurările, ca şi poezia. Uneori se poate întîmpla să ai şi talent pentru muzică. Dar nu e destul... Trebuie să te îmbogăţeşti cu valorile culturii, cu tot ceea ce dă literatura şi celelalte arte. Un interpret al cîntecului, care rămîne nepăsător la accentele poeziei, teatrului, picturii — mi se pare un non sens! Căci în fiecare cîntec pe care îl dăruieşti altora, trebuie să spui ceva foarte personal, foarte profund. Observaţi că laureaţii festivalului au fost dintre acei care au interpretat frumos, care au exprimat idei în cîntecele lor.

— Dar dumneavoastră, **HUGUES AUFRAY**, ce credeţi, unele melodii nu pier o dată cu moda?

— Cîntecul are o mare şansă, care îl apără să fie efemer: moda nu-l atinge decît superficial. Moda determină numai preferinţa pentru ritmuri. A fost o dată voga «rock»-ului, pe urmă a «twist»-ului; a urmat strălucirea «cha-cha»-ului, a «yé-yé»-ului şi așa mai departe. Au fost, au apărut ca unice şi apoi au... dispărut! E normal să fie așa, fiindcă ritmul e doar o parte a muzicii. Melodia însă rămîne, fiindcă ea comunică un gînd și un sentiment care găsesc ecou în rîndurile publicului. Îmi place să cînt pentru tineri, ei sînt publicul meu preferat.

— Dumneavoastră, **RITA PAVONE**, cîntaţi cu o frenezie puţin obișnuită! De ce oare?

— Poate pentru că m-am născut cu bucuria de a trăi. Și cînd simt că transmit publicului însuflețirea mea, sînt ca în «al nouălea cer». Am senzația că trăiesc în vârtejul unui carnaval plin de culori și că alături de mine sînt oameni fericiți, prietenii mei.

— **MARGARETA PÎSLARU**, aveți preferințe speciale pentru cîntec?

— Pentru mine, dacă viața ar fi fără cîntec și-ar pierde farmecul. Cum ai putea să fii vesel fără ca măcar să fredonezi o melodie? Dacă între scenă și sală cîntecul meu aruncă o punte de legătură, mă declar mulțumită.

— **IORDANKA HRISTOVA**, cui vă dedicați cîntecul?

— Tuturor celor care nu se pot lipsi de el. Cînt pentru că atunci cînd dăruiesc cîntecul meu, primesc de la ceilalți inimile lor!

Margareta și Rita — o prietenie plină de «cîntece»

Bby Solo.

UN DRUM LUNG DE 22 DE ANI

— **Drumurile dumneavoastră pe cărările neliniștite ale mărilor și oceanelor au început, firește, aici, la Constanța, pe malul mărilor...**

— Ba de loc! Lângă un canton de cale ferată din apropierea Ploieștiului. La Școala generală nr. 3 am învățat primele clase. Apoi la Liceul de arte și meserii...

— **Și marea?**
— Marea? E frumoasă, o iubesc, îi cunosc cărările atât de bine... Cît despre dorul de călătorii, de locuri necunoscute, l-am purtat cu mine de mult, de cînd eram copil și silabiseam pe cutia de cafea a mamei cuvîntul «Mocca». La 24 de ani, am venit la Constanța să mă fac marinar. Și de 22 de ani călătoresc.

— **Pînă aici, o succintă biografie. Dar marinarii sînt pentru noi, cei care nu străbatem mări și oceane, oamenii care poartă cu ei misterul, visul, aventura și curajul. Au, mai întotdeauna, ochi albaștri și sînt neapărat visători, scrutînd mereu cerul și marea, povestind, da, mai ales povestind despre oameni și locuri unde uneori nici imaginația noastră nu pătrunde...**

— Și care poartă întotdeauna în inima lor un crîmpei din cerul albastru al țării. Și în cabină, o fotografie a celor de-acasă...

— **Unde vă simțiți mai bine, pe mare sau acasă?**

— Cînd sînt pe mare mă gîndesc și mi-e tare dor de cei de-acasă. Cînd sînt acasă, inima mă cheamă spre mare, spre drumuri...

— **Cristiana, fița dumneavoastră, îmi povestea că odată ați plecat în larg cînd ea avea un an și v-ați întors cînd avea doi ani și patru luni.**

— Se-ntîmplă și așa...

— **Iertați-mă, vreau să vă pun o**

călătorie. De pildă pentru marinarii de cursă lungă imaginea aceasta e cea mai familiară. Acropole din Atena. Eu am expediat-o însă din Pireu. Mă gîndesc la ea întotdeauna ca la poarta unui vecin, ca la o veche cunoștință (1).

— **Se pare că și asta este pentru marinari tot o poartă extrem de cunoscută.**

— Chiar așa. E Gibraltarul! (2).

— **Waterloo! (3). Un loc cu rezonanță de istorie...**

Povesteste căpitanul de cursă lungă...

ADRIAN PIRVULESCU

întrebare ceva mai dificilă. Va veni o vreme, totuși, cînd nu veți mai putea călători. Cînd alți marinari tineri, poate chiar dintre cititorii noștri, vor lua drumul mărilor și al oceanelor. Ce veți face atunci?

— **Voi călători!...** Da, da! Voi călători și-atunci cu ajutorul albumului meu de fotografii. Cine a ascultat măcar o singură dată cîntecul mărilor și al oceanelor, nu se mai poate opri.

— Omul din fața mea se ridică, aduce o cutie enormă înșesată cu ilustrații.

— **Iată! Amintirile mele. Le păstrez pentru mai tîrziu. Mă pot purta oricînd în cea mai spectaculoasă**

— Locul unei mari bătălii a lui Napoleon. În fiecare călătorie intră și puțină istorie și nu neapărat navală! Băieții mei de pe vas, indiferent de vîrsta pe care-o au, se comportă însă uneori ca și copiii. Deîndată ce au ajuns în fața statuii Leului (care este înalt de 4,45 m, și are greutatea de 28 000 kg) s-au fotografiat. Nu peste mult timp, cînd ne aflăm din nou în larg, nu mică mi-a fost mirarea cînd în mai toate cabinele trona aceeași fotografie: Leul de la Waterloo.

— **Nu-i nevoie să-ntorc ilustrația: e Olanda, o recunosc după lălele.**

— Exact. Un mic colț de basm: liniște, flori... (4). Iar aici (5) este

casa muzeu a lui Rubens, din Anvers. Monumentală ca și pictura marelui flamand.

— **O pădure? Este aproape un paradox, o ilustrată cu o pădure expediată de un marinar...**

— În California însă (6) după atîta apă și după atîta cer, pădurile sînt lucrurile rare pe care noi, marinarii, le căutăm...

— **Un instantaneu?**

— În Ceylon, la Trincomallee (7). Aici pînă la Strîmtoarea Malacca sînt 2 900 km.

— **La Singapore (8) era foamnă, după cum arată frunzele căzute...**

— Eu am expediat-o de aici, 2° latitudine nordică de Ecuator, în... aprilie! Pentru că aici, din șase în șase luni se schimbă cele două anotimpuri: vara și toamna.

— **Fotografia asta ați făcut-o dv.?**

— Da. Nu-s un fotograf grozav, nu-i așa? Am făcut-o însă pentru că acesta este locul unde se termină Africa. (9). Aici, într-o zi, pe care n-am s-o uit niciodată, o veste a străbătut prin eter înconjurînd globul: un bărbat, doctorul Barnard a făcut un transplant de inimă omenească...

Pe străzi, în fața spitalului, în fața microfoanelor special instalate în diferite colțuri ale orașului,

oamenii ascultau buletine scurte medicale despre operația și starea pacientului.

— **Vreți să spuneți că așa arată Capetown-ul?**

— Da. Acesta este Capul Bunei Speranțe...

— **Aveți dreptate, călătoriile dumneavoastră nu se vor întreprinde niciodată. Înainte de a încheia convorbirea noastră aș vrea să vă mai întreb ceva. Aveți și amintiri dramatice, care vă leagă de meseria dumneavoastră, care să ne vorbească de fapt și de riscurile vieții marinarii?**

— Aș putea să vă povestesc despre cele cinci vase străine pe care echipajul nostru le-a salvat de la înec. Dar n-am să vorbesc despre asta: spiritul de într-ajutorare este un lucru cunoscut în firea marinarilor... Am să povestesc însă alt moment care-mi stăruie viu în minte. Eram căpitan pe «Sulina». Ne întorceam dintr-o lungă călătorie. Măi aveam 10 minute pînă să intrăm în portul Constanța. Era iarnă și o perdea uriașă de viscol s-a abătut ca din senin. Două zile și două nopți am tot bătut la porțile Constanței, fără să putem intra. Întregul echipaj era frînt de oboseală și nervozitate. Nu știam cît ne mai poate ține viscolul de-

parte de cei care, cu două zile în urmă, eram atît de aproape... Moralul echipajului trebuia întreținut. M-am dus și m-am bărbierit, m-am pieptănat și mi-am improspătat fața cu apă de lavandă. Apoi am apărut pe punte.

— Cine s-a parfumat? a tunat o voce.

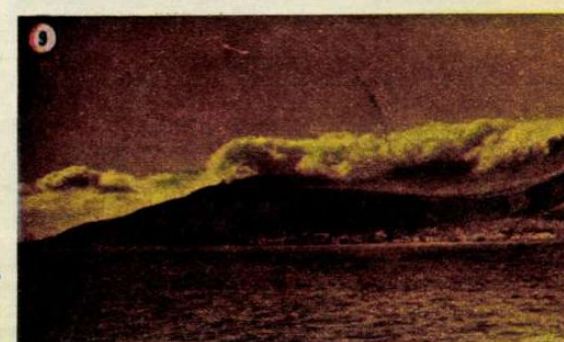
— Eu! am răspuns liniștit. Peste o oră cade vîntul și intrăm în Constanța...

Eram convins că n-o să fie așa. În schimb, rezultatul a fost cel scontat. Echipajul tot a început să se pregătească pentru întîlnirea cu cei de-acasă. Peste trei ore, un vas ca o fantomă, înghețat bocnă, intra în port...

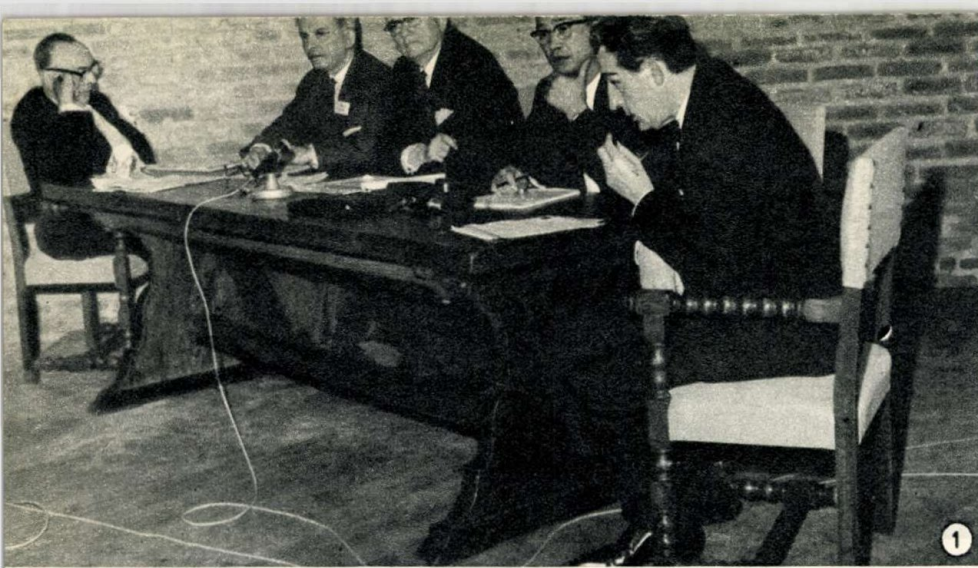
— **O lume de poveste cu locuri și lucruri fantastice... Spuneți-mi ceva care să nu fie al marinarului, ceva care...**

— Munții Bucegi. Acolo mă pregătesc să plec cu soția mea. În liniștea munților am să respir un alt aer, decît cel marin, am să văd un alt cer, un cer pe care-l cunosc și-l iubesc. Cerul nostru, aerul nostru, pădurile noastre, pămîntul nostru. Țara, care pentru marinari, poate mai mult decît pentru oricare altul, se suprapune pînă la contopire cu cel mai scump cîvînt de pe pămînt: mama.

E. SKIBINSKI

E.T.O. ÎN OFENSIVĂ!

Pentru ca fiecare să-și scalde privirea în albastrul marin, pentru ca în primăverile multicolore oricine să poată trece pe sub arcu de triumf al curcubeelor, în săli albe și severe oameni sobri se apleacă peste ochii celor rămași fără puțința de a contempla lumea. Un ochi sigur, o mină ce nu tremură și o mare dragoste pentru tot ce e omenesc — iată calități de care nu se poate lipsi **cel ce redă vederea:** chirurgul oftalmolog.

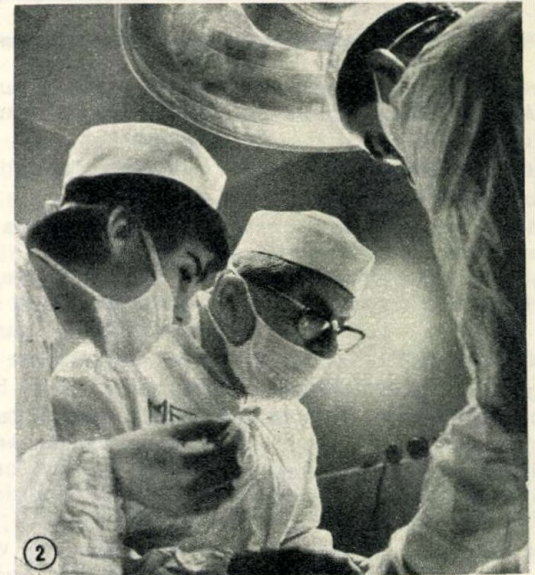
Dornici să aruncă o privire în universul acestei nobile profesii, ne-am adresat **PROF. DR. DOCENT PETRE VANCEA**, membru corespondent al Academiei R.S. România.

ÎNTREBARE: *Clinica oftalmologică a Spitalului Colțea, pe care o conduceți, a fost laboratorul multor experiențe pline de îndrăzneală în apărarea vederii. Sintem convinși că și în momentul*

de față geneza noului continuă și vă rugăm să împărtășiți «CUTEZĂTORILOR» câteva din aspectele ei.

RĂSPUNS: Mai întii voi aminti de transplantarea corneei la om. Încercările din ultima vreme de a folosi corneea provenită de la animale reprezintă o inovație pe cât de dificilă, pe atât de promițătoare. Tot pe linie chirurgicală, dar în vederea corectării miopiei, se practică la noi rezecția sclerală lamelară după tehnica ameliorată a lui Lidner.

Nu ne mulțumim însă cu atât. În ultima vreme, lucrez experimental în vederea punerii la punct a unei operații imparate de **PROF. JOSE BARRAQUER** din Bogota (Columbia) numită **cheratomileusis**, destinată tratamentului miopiei pe cale chirurgicală. Prin această operație se poate schimba curbura feței anterioare a corneei fără a-i altera transparența. Instrumen-

Vă așteaptă drumurile

Destul cu sportul desfășurat într-un restrâns «spațiu strategic», pe cel mai apropiat derdeluș ori «ochi» de gheață, avind la doi pași în spate, casa cu focul duduind în sobă. A venit primăvara! De-acum

puteți să vă avîntați, fără prea multe griji, mult mai departe. De-acum puteți călători. Întreaga țară vă așteaptă să-i cunoașteți bogățiile și frumusețile.

Sever Noran, șeful rubricii

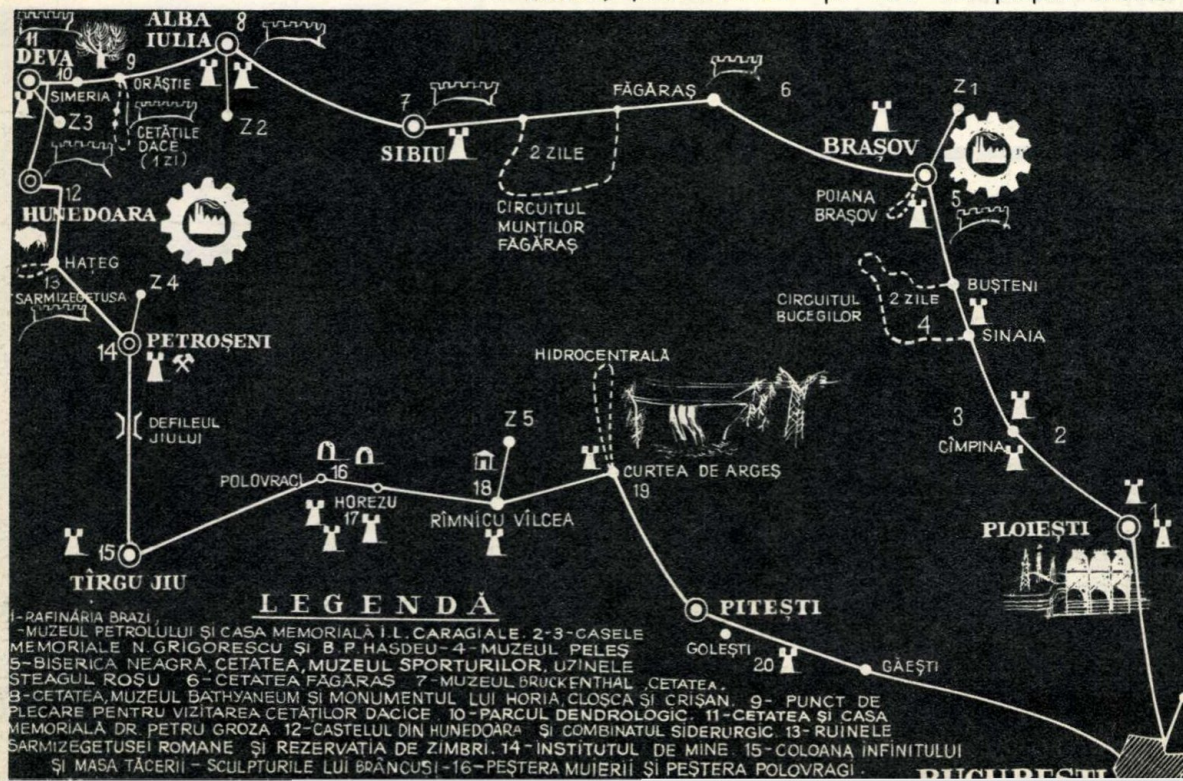
de turism de la revista «Sport și tehnică», vă recomandă itinerarul din schița alăturată. Cercețați-l cu de-amănuntul.

Poate vă va interesa și itinerarul pe care vi-l propun membrii

cercurilor de istorie și de turism de la Liceul «Aurel Vlaicu» din Orăștie care se oferă să vă fie ghizi:

«Vom pleca din Orăștie. Primul popas va fi Călanul, unde vom privi împreună flăcările nestinse ale cocseriei și baia romană din apropiere. Apoi vom merge pe Valea Luncanilor, pînă la Boșorod și de aici la peștera Cioclovina. Pe urmă, traversînd păduri și poiene de-orară frumusețe, spre Valea Grădiștei, vom admira în zare strălucirea piscurilor înzăpezite ale Retezatului. Încă o etapă de urcuș și la altitudinea de 1 200 m vom poposi la Sarmizegetusa, după care vom face calea întoarsă, pe alt drum, de pe care vom putea admira perspectiva Văii Mureșului și a Munților Apuseni. Ajunși în Orăștie vom vizita renumitul muzeu etnografic și istoric și vom încheia frumoasa noastră excursie de citeva zile invitindu-vă să fiți oaspeții liceului nostru în care au învățat oameni de seamă, printre care **AUREL VLAICU** și **dr. PETRU GROZA**.»

Dacă ați vizitat aceste locuri, nu-i nimic. **Doina Cirloanță**, elevă în clasa a VII-a D la Școala generală nr. 85 din București abia

O convorbire cu prof. dr. docent Petre Vancea

tarul preconizat de autor este foarte ingenios și cuprinde un electromicrorobot capabil să detașeze o porțiune dinaintea calculată a corneei. Procedul permite corecții de aproximativ 14 dioptrii, ceea ce pentru miopiile forte însemnează un lucru foarte mare.

ÎNTREBARE: Știm că, deși faceți aceste eforturi pentru modernizarea chirurgiei oculare, sînteți un convins adept al tratamentului precoce al miopiei cu E.T.O., preparat românesc la realizarea căruia ați avut o contribuție de cea mai mare importanță.

RĂSPUNS: Pentru cititorii dumneavoastră este bine să știe că **EXTRACTUL TOTAL DE OCHI** acționează favorabil în miopia forte și în leziunile degenerative ale nervului optic și ale membranelor interne ale ochiului. La Simpozionul internațional de la Wrocław, la care au participat oameni de știință din S.U.A., U.R.S.S., Franța, R.F.G., Belgia, Cehoslovacia, Bulgaria, Elveția, comunicarea noastră despre «Extractul total de ochi, stimulator biogenic de

o mare valoare terapeutică» s-a bucurat de o apreciere deosebită din partea profesorilor **Kapuscinski** (R.P. Polonă), **Franceschetti** (Elveția) și **Zivkov** (Bulgaria), care au comunicat rezultatele încercărilor lor cu acest produs românesc.

EXTRACT TOTAL DE OCHI

Aceste rezultate concordă cu cele publicate de noi în ultimii 15 ani.

Încă din septembrie 1967 revista «Archivos de la Sociedad Americana de Oftalmologia y Optometria» editată de **Institutul Barraquer** mi-a solicitat un articol despre E.T.O. Am răspuns la această solicitare comunicînd cercetările noastre experimentale cu E.T.O. ameliorat în vederea tratării bolilor membranelor oculare externe.

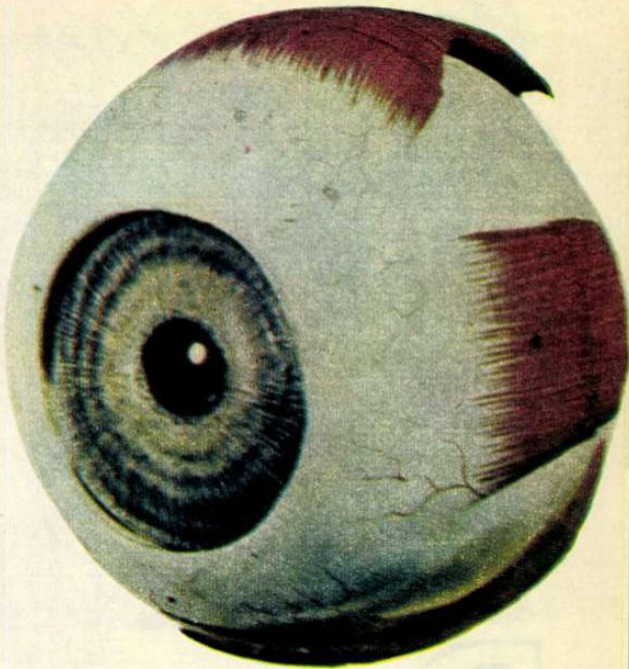
După cum vedeți, preocupările noastre, deși aparent dispersate, urmăresc un țel bine definit: acela de a ajuta bolnavilor să-și păstreze bunul atît de prețios care este vederea.

HARALAMBIE LEREA

1. Profesor dr. docent P. Vancea în prezidiul Congresului internațional de neuro-oftalmologie și neuro-genetică de la Albi, Franța (al doilea de la stînga).

2. Clipa hotărîtoare a operației face să bată toate inimile...

3. Lumea se interesează de E.T.O.

Ochiul... fereastra sufletului.

LEONARDO DA VINCI

Totul este să vezi.

RODIN

A vedea înseamnă a uni lumea cu omul și pe om cu ceilalți oameni

PAUL ELUARD

e țării Itinerarii de vacanță.

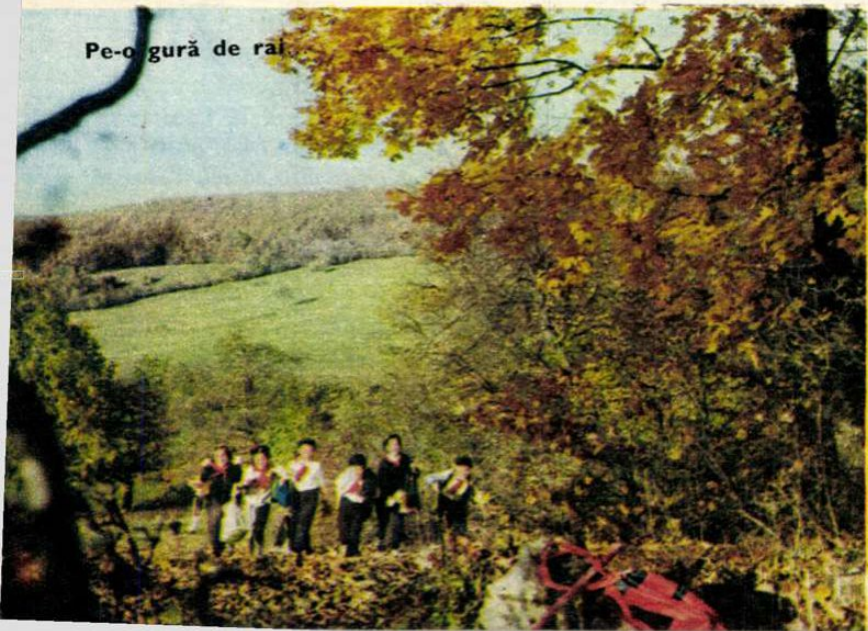
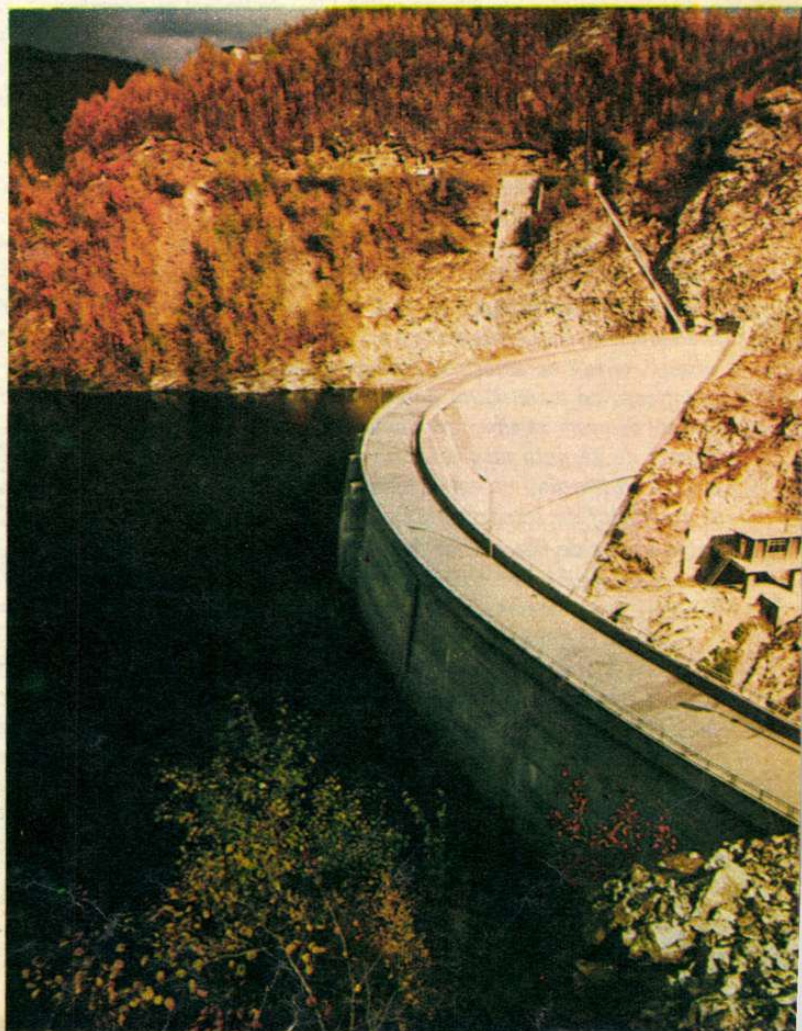
«Descrierea Moldovei» în care **DIMITRIE CANTEMIR** spune că dacă **Ceahlăul** ar fi fost cunoscut de către popoarele din îndepărtatul trecut istoric el n-ar fi fost mai puțin admirat decît **Olimpul**, **Doina** s-a hotărît să-l cunoască: «**Mi-am dat seama că uriașul munte este, totuși, prietenos. Ascensiunea nu e grea, se pot încumeta chiar și cei mai mici. Iar**

priveliștile care se deschid în fața ochilor de pe înălțimile Ceahlăului întrec imaginația prin frumusețea și măreția lor. Merită să faceți încercarea asta!»

Trei propuneri de itinerarii. Poate că o să v-alegeți unul dintre ele, poate că voi aveți altele și mai interesante. Esențialul e, însă, să porniți.

Pe-o gură de rai

Mările artificiale din inima munților își au și ele roman-tismul lor.

DIN TOATE CÎTE PUȚIN

Schiță de OCTAV PANCU-IAȘI

Ilustrație de ANGI PETRESCU

Băiatul cobora scările pasarelei, sărind cîte două trepte deodată. Calculă dintr-o privire că mai avea de sărit de cinci ori pînă jos, cînd se trezi în mijlocul unui grup de fete ce urcau gălăgioase. Bineînțeles că era și Mariana printre ele. Nu se putea să nu fie și Mariana, de vreme ce pălăvrăgeau cu atîta poftă. Probabil că mai înainte se întîlniseră cu cine știe ce actoraș frumușel care apare la televizor, recitînd versuri proaste, cu ochii închiși și cu nările dilatate, și acum una dintre ele, mai mult ca sigur că Mariana, își dădea cuvîntul de onoare că actorașul avea ochi verzi, iar alta, (posibil ca aceasta să fi fost Mariana) jura că frumușelul are ochi albaștri, «ireali de albaștri». Ei, asta le întrecia pe toate! Cum putea un nimeni ca acela să aibă ceva «ireal». Băiatul nu se putu stăpîni să nu le arunce printre dinți un «gîscuțelor» plin de năduf, dar totodată le și invidie că au vreme de fleacuri, că le poate preocupa culoarea ochilor unui nimeni, unui foarte real nimeni.

Pe urmă, trecînd prin fața librăriei, o zări pe Mariana înăuntru. Răsfoia o carte. Nu vedea ce carte anume, însă nu trebuia să vadă, știa și fără să vadă ce carte putea să răsfoiască Mariana. O aiureală de călătorii în țări cu papagali și muște colorate. Ceva cu crocodili care se tirăsc pe nisipul incins de soare, sau, dimpotrivă, cu urși albi cărora le clănțănesc

dinții de frig. Te apucă o plictiseală de moarte încă de la prima pagină a unei asemenea cărți, dar Mariana se dădea în vînt după aiurelile astea, mai ales dacă mai aveau și cîte un capitolaș de dragoste, adică ceva foarte leșinat cu cineva care visa cai verzi pe pereți, mă rog, cu dragoste, ce-i așa de greu de priceput? O carte serioasă n-ar fi luat în mînă. De pildă dicționarul de neologisme. Extraordinară lucrare! Într-o singură secundă poți afla de pildă că eupatie înseamnă resemnare în fața suferinței, ca să nu mai vorbim și de alte cuvinte mult mai grele, unele lungi de vreun sfert de metru, toate așezate ordonat, după alfabet, e o plăcere să le privești.

Băiatul plecă mai departe și, cînd trecu autobuzul 35 pe lîngă el, o zări pe Mariana în față, pe scaunul de lîngă șofer. Era îmbrăcată cu canadiana roșie și cu căciulița roșie și avea ghețele cu patine petrecute peste umăr. Se ducea la patinoarul artificial — desigur că se ducea la patinoar de vreme ce nu-i păsa de nimeni și de nimic. Dacă ar fi fost în locul ei și el ar fi procedat la fel, ba poate că nu s-ar fi dus numai la patinoar, ci de-a dreptul la Sinaia sau la Predeal să facă schi sau să se dea cu bobul. Nu, sincer vorbind, oare el așa ar fi procedat dacă ar fi fost în locul ei? Nu-l durea măcar nițel inima, n-avea măcar de douăzeci și cinci de bani

remușcări? Sincer. Cînstit. Eh, dacă te apuci să întrebi chestii din astea nu mai sfîrșești niciodată. Nu toți oamenii sînt la fel, treaba fiecăruia cum trăiește, n-o să facă el greșeala să se compare cu nimeni.

Nici nu se apropie de vitrina cofetăriei. Știa că Mariana e înăuntru, stă la măsuta de sub tabloul acela nenorocit înfățișînd un copil gras și timpit, înfulecînd ciocolată, stă la mesuța aceea și mănîncă o savarină și bea Pepsy-Cola. Dacă se gîndește la ceva? Nu. Absolut la nimic.

La chioșcul de ziare se opri ca să cumpere o revistă, dar cînd se scotocea prin buzunare după o monedă de trei lei, Mariana îl bătu cu palma pe umăr. Nu se întoarse. Găsi moneda și o întinse vînzătoarei. Atunci Mariana îl mai bătu o dată cu palma pe umăr. Abia acum se întoarse și o întrebă:

— Ce vrei?
— Te-am văzut, zise fata,
— Și eu te-am văzut, zise el.
— N-aveai cum, rîse fata. Acum am picat.

— Îmi placi cum spui tu picat, rîse și el, spui așa de parcă ai fi căzut din cer.

— Probabil pentru că m-am uitat în sus cînd ți-am vorbit, zise fata.

— Probabil.

— Cum stai cu lecțiile pentru mîine? Întrebă fata.

— Cam prost. Dar tu, Mariana?

— Ce-ți veni să-mi spui Mariana? zise fata cu o mirare care parcă îi lungi puțin fața.

— Ți-am spus Mariana?

— Da. Știi bine că nu mă cheamă așa.

— Desigur.

— Poate te-ai gîndit la Mariana.

— La care?

— Una singură avem. Nicorescu Mariana.

— De ce să mă gîndesc la ea?

— Știu eu ce ai tu în cap?!

— N-am nimic, zise băiatul.

— Nicorescu Mariana e bolnavă.

Știi?

— Nu. Ce are?

— O răceală. Așa-i în martie. Puțină febră, puțină tuse, din toate cîte puțin.

— Nu știam. De asta n-a venit azi?

— Te cred. Nu era să vină cu treizeci și opt cu doi.

Pe urmă, băiatul se întoarse pe același drum spre casă, poate nițel mai grăbit, pentru că acum voia să citească revista. La cofetărie era închis pentru inventar. Autobuzul 35 probabil nu trecuse de mult; îl așteptau destui în stație. Nu se uită la vitrina librăriei; de fapt nici nu era o librărie, ci o papetărie; se vindeau numai caiete, hîrtie, creioane, ascuțitori. Pasarela era pustie. Și totul i se păru cît se poate de firesc. Așa-i în martie. Puțină neliniște, puțină nu mai știi ce, din toate cîte puțin...

ATELIER DE CREATIE

Acad. MIHAI BENIUC se adresează
tinerilor poeți *Cornel GHIULEA și Vasile POENARU*

DRAGII MEI! Din versurile voastre, ale fiecăruia pe glasul său și după fire și înclinații, însă schimbătoare la această vîrstă, grăiește indiscutabil poezia. Deocamdată, în ciuda conținutului și tendințelor distincte, semănați unul cu altul și cu alții, desigur, ca voi sau mai mari ca voi. Dar nu uitați că prin ceea ce avem mai intim, putere de creație și sentiment al dăruirii, căpătăm un profil tot mai deosebit unii de alții. E o unificare în rădăcini și o diversificare în rămu-

rișul coroanelor. Nu seamănă Homer cu Dante, Sofocle cu Shakespeare, Goethe cu Pușkin, Lenau cu Eminescu, Lermontov cu Petőfi, Maiakovski cu Eluard și totuși toți sînt mari. La aceasta se ajunge însă după depășirea frontierelor, prin învățătură, depășirea cunoscutului spre nou și necunoscut, după ce-ți alegi drumul propriu, convergent cu altele spre viitor, viitorul tău, al țării tale, al omenirii în progres.

GÎNDURI

Gînduri frumoase,
Ascunse
În viitorul
Plopilor din grădină
Unde zac uitate
Fîntînile sciților,
Unde se joacă
Scuturile dacilor,
Unde sărută
Lăncile romanilor,
Unde soarbe apa
Inima moldovenilor,
Unde pisează griu
Fetele oltenilor,
Unde fac podoabe din argint
Copiii moșilor,
Unde joacă în focul furnalelor
Copiii urmașilor cu cămăși de in.

CEASUL

Limbile cu foc se duc,
Zarea apelor o gustă,
A trecut în zbor un cuc
Alergînd după-o lăcustă.

GHIULEA CORNEL
cl. a VIII-a
Șc. generală nr. 188, București

SOMNUL POETULUI

A m adormit sub umbra vestejită
A ceții albastre, reci, de la amurg.
Sub creanga de măslin vedeam
Cum cresc spre cer, mai proaspete
Pleoapele mele prelungite în plapuma de frunze.

Mărețul cer cu lacrimi m-a spălat
În zori de zi, în boarea dimineții.
Și m-am trezit mai tînăr cu o zi
Înregistrînd un timp pe creanga vieții.

LACUL

A căzut soarele
Într-o văgăună pămîntească.
Și-a întins fața
Prelingîndu-se la marginea stîncii.

Mi-am spălat corpul,
Mantaua umană
În lacul solar,
În albele văzduhuri de jar.

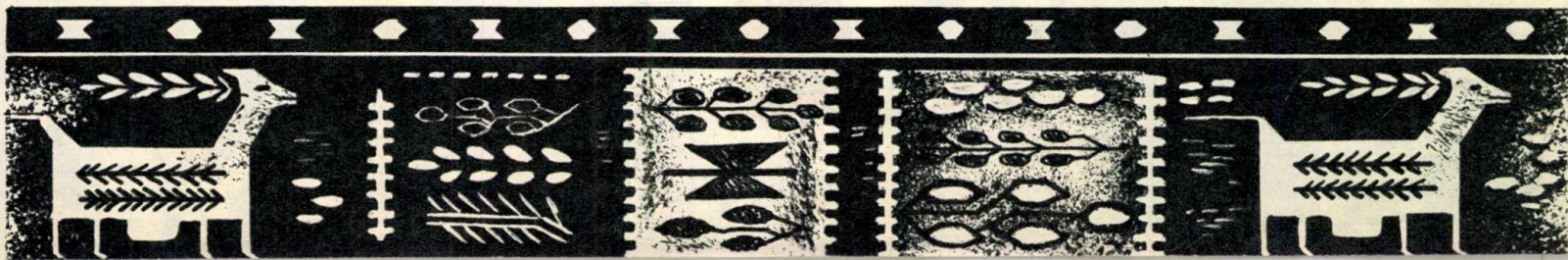

VISARE

O zîină visează
cu ziua pe umeri
harpe și sunete.
Visează fantome,
conturate-n văzduh,
visează răcoarea uitării.

Pomii își apleacă frunțile verzi
peste umerii mei
răcoare...
Și totul deodată.
trece-n visare.

POENARU VASILE cl. a VI-a.,
Șc. generală Miloșești, Slobozia

Scenariul de
Tudor POPESCU
Ilustrații de
Albin STĂNESCU

Sală de ședințe a «Institutului pentru Cercetările Coșmice» era arhiplină. Alexandru Bădin — cel mai tânăr membru al Academiei Române — demonstra că asteroidul R.M.-12 trebuie să fie alcătuit, în cea mai mare parte, din elemente cu greutatea atomică foarte mare: mai ales uraniu. Propuse aducerea lui în apropierea Pământului și exploatarea bogățiilor pe care le conține.

O sală de ședințe, pe estradă un pupitru, la care vorbește Bădin. În spatele lui o tablă plină cu calcule matematice.

— CALCULELE DOVEDESC CA ÎN PUNCTUL RESPECTIV TREBUIE SĂ FIE ACEST ASTEROID ÎNCĂ NEVĂZUT DE NIMENI, DATORITĂ DIMENSIUNILOR SALE FOARTE MICI.

ASTEROIDUL R.M.- 12

— INSTITUTUL NOSTRU A HOTĂRÎT SĂ TRIMITĂ RACHETA „LUCEAFĂRUL” ÎN DIRECȚIA ASTEROIDULUI.

— TREBUIE NEAPĂRAT SĂ AFLĂM AMĂNUNTE!

NEBĂNUIND CE-L AȘTEAPTĂ, BĂDIN SE ÎNTORCEA LINISTIȚ ACASĂ.
— EU ÎL ÎNTÎMPIN ȘI TU...

UNUL DINTRE BANDIȚI ÎL LOVI PUTERNIC ÎN CAP

— IA-ȚI ȘI CEASUL. SĂ SE CREDĂ CĂ E O TÎLHĂRIE

— DĂ-ȚI DRUMUL!

CÎND ÎȘI REVENI, ÎNCĂ ÂMETIT, ÎNTRĂ ÎN CASĂ ȘI ANUNȚĂ...

— MILIȚIA ?!

— CREDEȚI CĂ EXISTĂ VREO LEGĂTURĂ ÎNTRE ATAC ȘI PLECAREA ÎN COSMOS?
— NU ȘTIU... MI-AU LUAT ȘI CEASUL...

Lucrări interesante anunțate la concursul MINI-TEHNICUS

Bușe Radu — Cetatea Voluntărească: SUBMARIN CU PROPULSIE

Barta Mihai — Tg. Mureș: RADIORECEPTOR ÎN MICRORECEPTOR TELEFONIC

Constantinescu Cornel — București: MASINĂ AMFIBIE

Un colectiv de la casa pionierilor — Reghin: ROBOT

Ioan Georgel — Galați: RACHETĂ CU LANSARE ELECTRICĂ

Ionescu Ion — com. Dăiești: TRACTOR ACȚIONAT ELECTRIC

Ilieșcu George — com. Glodeni: MACARA TELEGHIDATĂ

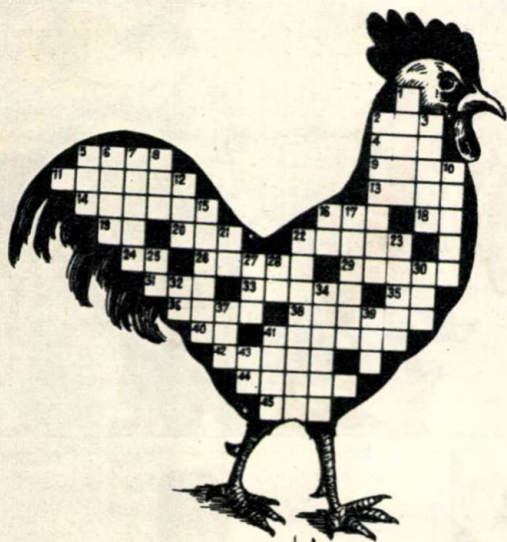
Irimia I. Gheorghe — com. Șetrile: APARAT DE ZBOR TELECOMANDAT

Moldovan Alexandru și Vasolag Iosif — com. Tîmpa: APARAT DE PROIECȚIE

Nistor Vasile — Oradea: DISPOZITIV ELECTRIC PENTRU ÎNVĂȚAREA CU UȘURINȚĂ A TABLEI ÎNMULTIRII, DESTINAT ELEVILOR MICI

Paută Adrian — Oradea: CURĂȚĂTOR AUTOMAT DE LEGUME K.L. 1

Rișt Ioan — com. Groidorolt: MÎNĂ MECANICĂ

Din basme

ORIZONTAL: 2) Prietenii năzdrăvani ai feților frumoși. 4) Personaj din basmul «Scufița roșie» de Perrault. 5) Personajul «fără frică» din poemul Ninei Cassian. 9) Nume de broscuță. 11) Personaj din basmul «Floarea de piatră» de Bajov. 13) Dată cu usturoi (mold.). 14) Prietenul lui Flăminzilă. 16) Doi în punguța cocoșului din basm (sing.). 18) Dînsul. 19) Luni! 20) Silabă muzicală. 22) În basm e locuită de cite o știmă. 24) Tugulea din cap pînă-n picioare. 26) Personaj principal din basmul «Spărgătorul de nuci» de Hoffmann. 29) Scaunul pe care erau așezați elevii pedepsiți la școală din Humulești și bătuți cu Sf. Nicolae «făcătorul de vinătăi». 31) Viteaz (fig.). 33) Aruncată de voinic în urma lui, se transformă într-o pădure deasă pe care cu greu o străbate zgripturoaica (pl.). 35) Inițialele celui care a ecranizat pe Harap Alb. 36) Buzdugan. 38) O carte vie de povești. 40) Alfa și omega. 41) Locuințele zmeilor sau Feților-Frumoși. 42) Doctor-vrăjitor. 44) A pune la cale (fig.). 45) Fir.

VERTICAL: 1) Personaj întâlnit în basmul «Greuceanu» de Ispirescu (pl.). 2) Alt nume dat babelor

vrăjitoare din basme. 3) Stan Păcitură din povestea lui Creangă. 5) ...Vinăt, porecla pe care Buratino a dat-o dulgherului Giuseppe. 6) Are proprietăți miraculoase în degetul eroului din basme. 7) Învățat. 8) ... Baba care a avut de furcă cu... 40 de hoți. 10) Voinicul din «File de poveste» ale lui Eminescu. 12) Fratele vijelios al Mureșului. 15) Armele și îmbrăcămintea de oțel ale luptătorilor din Evul Mediu. 16) Nici în ruptul capului. 17) Personaj înaripat care joacă un rol pozitiv în basme. 21) Una și una! 22) Piticul diform și rău din basmele noastre. 23) Fetița din cartea lui Lewis Carroll care visează o călătorie în țara minunilor. 25) Alexandru cel mic! 27) — 28) Cămașa

Ilenei Cosînzeana. 30) În basme o întâlnim «vie» sau «moartă». 32) Dînsa. 34) Nume feminin. 37) Culoare. 39) Planuri (fig.). 41) Paloș. 43) Rece!

Primul pescar aselenizat.
desen de Bănărescu Petre

(din revista cercului turistic
de la Șc. generală nr. 86 din
București).

Un joc antrenant

La acest joc pot participa doi copii.

Desenați un patrat format din nouă căsuțe aranjate în trei rînduri de câte trei. Un jucător va avea numărul 1, iar celălalt numărul 2.

Scopul jocului este ca unul dintre jucători să-și poată înscrie numărul său în trei căsuțe succesive: orizontal, ver-

1	1	1
2	1	
2		2

joc
cîștigat

1	2	2
2	1	1
1	2	2

joc
remiză

tical sau diagonal. Fiecare jucător își va scrie numărul, pe rînd, în cite o singură căsuță.

Există 8 posibilități de a

cîștiga jocul, dar tot atîtea și... de a-l pierde. Între doi jucători la fel de atenți se poate termina prin remiză.

Un joc cîștigat se notează cu 1 punct, iar unul remiză cu cite o jumătate de punct pentru fiecare. O partidă se compune din 6 jocuri, în care fiecare jucător începe jocul de 3 ori.

LA HIPODROM
(Triverb: 5, 2, 3)

Sd

GLUME
GLUME

— la spune, tovarășa profesoară este mulțumită de tine?

— Foarte mulțumită, tătucule. Ieri mi-a spus, că dacă toți elevii ar fi ca mine, s-ar putea închide imediat școala.

— De ce plîngi puștiule?

— Mămică mi-a spus să nu traversez strada pînă ce nu trec toate mașinile... Și pînă acum n-a trecut decît o singură mașină.

Ghicitori amuzante

Un naufragiat se află pe o insulă pustie și posedă următoarele obiecte: o luminare, un ziar uscat, un chibrit și o scîndurică. Ceva aprinde el prima dată?

Un copil mină pe drum un cîrd de gîște. O gîscă merge înaintea a două gîște, altă gîscă se găsește între două și, în sfîrșit o gîscă avansează în spatele a două. Cîte gîște sînt în cîrd?

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII - istorie II-

Pe teritoriul țării noastre se găsește un vechi centru al dacilor apuli. În epoca romană acesta a devenit municipiu, apoi colonie, fiind un important centru economic, administrativ, politic și militar al Daciei romane. Viața orașului a continuat neîntrerupt și după părăsirea Daciei de către administrația romană. Azi, pe acest loc, se găsește un frumos oraș, cu peste 18 000 de locuitori, avînd întreprinderi ale industriei alimentare, de pielărie și încălțăminte, precum și o importantă bibliotecă. În anul 1600, în acest oraș s-a petrecut un eveniment istoric de mare importanță pentru poporul român.

Întrebările sînt următoarele: 1) Care era numele roman al așezării? 2) Care este numele de azi al orașului respectiv? 3) Care este evenimentul istoric petrecut în 1600 în acest oraș?

CUPON — ISTORIE II

Numele
Adresa exactă

Răspunsurile: 1
2
3

Treceți răspunsurile pe cupon, decupați cuponul și trimiteți-l apoi pe adresa redacției noastre în cel mult 5 zile de la apariția numărului.

Cîștigător prin tragere la sorți la concursul săptămîinii — MATEMATICA II: GHINCA EMIL, comuna Moroda Ineu, județul Arad.

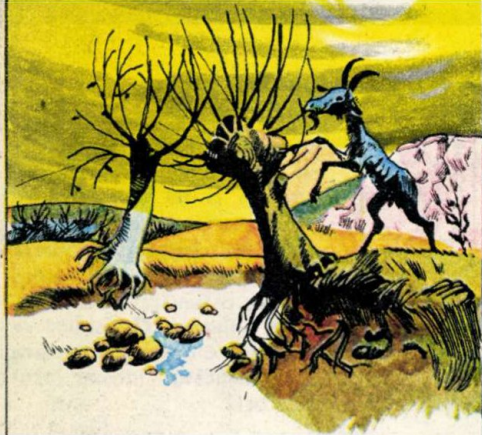
Răspunsurile exacte: 1. 14
2. 13

MIU-AL-FLORILOR

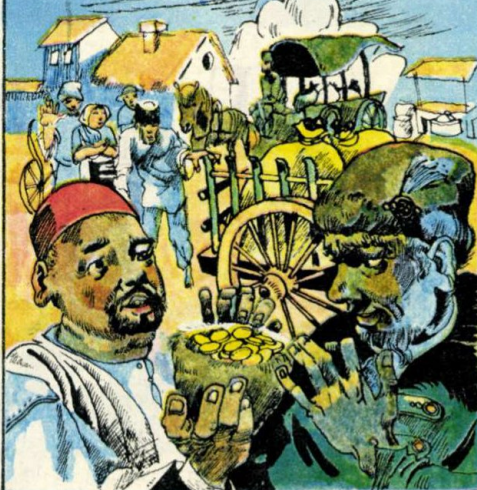
Povestire în versuri de
**ALEXANDRU MITRU și
AUREL TITA**

Desene **ION DEAC — CLUJ**

UN STROP NU S-A DESPRINS DIN BOLȚĂ
CU SECETA DE ASTĂ-VARĂ
ȘI, FĂRĂ BOABĂ DE RECOLTĂ,
SE ÎNTINSESE FOAMEA-N ȚARĂ.

ERA ȘI MAI FLĂMÎND SĂRACUL...
DOAR NEGUSTORII-AVEAU HAMBARE
DE GRÎU ȘI ÎL VINDEAU CU SACUL
PE PUNGI DE AUR-CUI LE ARE...

CÎ MIU, TOT CÎNTÎND PRIN SATE
ORÎ PĂCĂLÎND PE ARENDAȘI,
VENI LA TÎRG, DUPĂ BUCATE,
SĂ-MPARTĂ CELOR NEVOIAȘI.

ÎMI VINZI ȘI MIE ZECE SACI
DIN CÎȚI MAI AI ÎN IĂRMAROC?
SĂ-I DAU SĂTENILOR SĂRACI...
-ȘȚII PREȚUL, NU?... -PLĂTESC PE LOC!

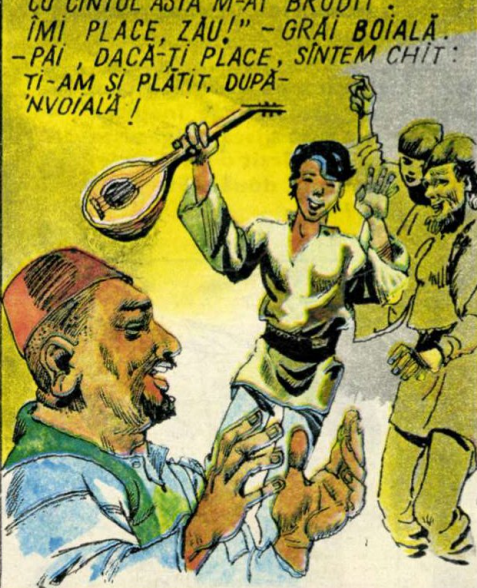
-ACUMA, BANII... - UITE CE-Î,
SÎNT CÎNTĂRET ȘI MĂ GÎNDESC
SĂ-ȚI CÎNT UN CÎNTEC PENTRU EI.
DE N-O SĂ-ȚI PLACĂ, ȚI-Î PLĂTESC...

-ORICE-O SĂ-MÎ CÎNȚI, TOT N-O SĂ-MÎ PLACĂ.
DAR, FIE, FAC PE GUSTUL TĂU,
SĂ NU MAI SPUNĂ PE LA CLACA
DE MINE, LUMEA, CĂ SÎNT RAU...

"AZI ALĂUTA ÎMI DĂ GHES,
PRIN GRAIUL EI, ȘI-AM S-O ASCULT,
SĂ-ȚI DAU, NU CUM NE-AM ÎNȚELES,
CÎ BANII DE DOUĂ ORI MAI MULȚI!"

CU CÎNTUL ĂSTA M-AI BRODIT:
ÎMI PLACĂ, ZĂU!" - GRAI BOIALĂ.
-PAI, DACĂ-ȚI PLACĂ, SÎNTEM CHÎT:
ȚI-AM ȘI PLĂȚIT, DUPĂ-
NVOIALĂ!

NEGUTĂTORUL, DE MÎNIE,
S-A PLÎNS LA JUDE, FĂRĂ ROST,
CĂCÎ TOTI DĂDURĂ MĂRTURIE
TOCMEALA LOR PRECUM A FOST.

«CUTEZĂTORII» REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

Redacția și administrația: București, Piața Scintei 1, Telefon 17.60.10 TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»